

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.382/2025/15.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. december 2. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2025. március 20. napján kihirdetett 9.B.231/2023/76. számú ítéletét helybenhagyja.

E határozat ellen fellebbezésnek már nincs helye.

Indokolás

[1]A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatával Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében és garázdaság vétségében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) és (8) bekezdés 1. fordulat, valamint Btk. 339. § (1) bekezdés], Terhelt2 II. r. vádlottat testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat]. Ezért Terhelt1 I. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 3 év 2 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra, Terhelt2 II. r. vádlottat 2 év 2 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát mindkét vádlottnál börtönben határozta meg, megállapítva, hogy a legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Az eljárás során lefoglalt vascsővet elkobozta, valamint rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről.

[2]Az elsőfokú ítélet ellen a kihirdetést követően Terhelt1 I. r. vádlott védője felmentés, másodsorban a büntetés enyhítése céljából jelentett be fellebbezést (76. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal utolsó bekezdés). A nyilatkozattételre fenntartott határidőben Terhelt2 II. r. vádlott védője szintén felmentés, másodsorban a cselekmény enyhébb – súlyos testi sértés büntettének – minősítése és a büntetés enyhítése érdekében terjesztett elő jogorvoslatot (77. számú elsőfokú irat). Az I. és II. r. vádlottak nem éltek perorvoslattal, az ügyészség pedig mindkét vádlott esetében tudomásul vette az elsőfokú bíróság határozatát (78. számú elsőfokú irat).

[3]Terhelt1 I. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában (8. sorszámu másodfokú bírósági irat) kifogásolta, hogy a nyomozás során nem történt meg a helyszíni megfelelő feltárása, a ház alaprajzának elkészítése, nem volt szemle, elmaradt a helyszíni kihallgatás és a bizonyítási kísérlet, valamint annak tisztázása, hogy a terhelt viselt-e a cselekménykor lábbelit vagy sem. Emiatt azt sem tisztázták, hogy kétséget kizáróan fennáll-e az ok-okozati összefüggés a cselekmény és a sértett koponyasérülése között. Ezen kívül hangsúlyos, hogy az utcán történt bűncselekmény elkövetését az I. r. vádlott tagadta. Összegezve álláspontját arra a következtetésre jutott, hogy nem zárható ki, miszerint tanúl sértett a 2021. december 31. napján elszenvedett cselekményt követően 2022. január 5. napját megelőzően ismeretlen helyen, időben és körülmények között szenvedte el a csonttöréssel járó koponyasérülést, ezért az I. r. vádlott felmentésére tett indítványt. Másodsorban a

kiszabott büntetés enyhítését kérte az enyhítő körülmények túlsúlya miatt. E nyilatkozatát altámasztandó csatolta az helység Család- és Gyermekegkjléti Szolgálat véleményét, mely szerint az I. r. vádlott egyedül neveli kiskorú Terhelt1 név nevű gyermekét, valamint a városi Járásbíróság 2.P.20.329/2024/5. számú perfelvételi tárgyalási jegyzőkönyvét, amelyben ideiglenes intézkedést hozott a bíróság a szülői felügyeleti jogról, illetve a kapcsolattartásról az érintett terhelt és a gyermek édesanyja között (másodfokú bírósági irat 13. szám).

[4] Terhelt2 II. r. vádlott védője perorvoslata indokolásában a vádlott bírósági vallomásának elfogadásával, részben eltérő tényállás mellett jogos védelemre hivatkozva elsődlegesen a terhelt felmentését, másodlagosan a cselekmény súlyos testi sértés büntette kísérletének minősítését és a büntetés lényeges enyhítését, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését kérte (10. sorszámú másodfokú irat).

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.196/2025/2. számú észrevételében a védelmi jogorvoslatokat nem tartotta alaposnak. A tényállás érvei szerint megalapozott, azt a védelem a bizonyítékok mérlegelésén keresztül támadja. A bűnösség megállapítását és a bűncselekmények minősítését szintén törvényesnek találta, a büntetések enyhítésére egyik vádlott esetében sem látott indokot, ezért tanácsülés keretében a határozat helybenhagyására tett indítványt.

[6] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet elleni védelmi fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 598. § (2) bekezdése alapján – az ügyészségi indítvánnyal egyetértve – tanácsülésen bírálta el, mert annak a törvényi feltételei adottak voltak: a vádlottak terhére ugyanis nem jelentettek be fellebbezést, a tényállás megalapozott és a jogosultak nem indítványozták nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését.

[7] A védelmi fellebbezések alaptalanok.

[8] Az ítéltábla – a perorvoslatok okára és irányára tekintettel – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmények jogi minősítésére, a büntetések kiszabására, az intézkedés alkalmazására, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is a Be. 590. § (7) bekezdés értelmében.

[9] A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan súlyos relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné.

[10] A törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 591. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó. A ténybeli felülbírálat során kiemelendő, hogy a bíróság valóságghűen, helyesen és hiánymentesen rögzítette büntetőjogi szempontból fontos központi és azokat összekötő tényeket. Megalapozatlansági ok nem volt feltárható, így az ítélet megalapozottnak minősül (BH2024. 106).

[11] Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat feltárta és azokat körültekintően megvizsgálta, figyelemmel a vádlottak többször módosított védekezésére. Értékelési körébe vonta a két helyszínen történtek kapcsán az azt észlelő, részben információkkal rendelkező tanúk vallomásait, amelyeket összevetett a vádlottak előadásával. E tanúk közül elsősorban tanú4, valamint tanú5 érdektelen tanúk vallomásai bírtak jelentőséggel, hiszen a többi tanú a vádlotti érdekkörbe tartozó személy volt. Itt kell utalni arra, hogy tanú12 tanúra szükségtelenül hivatkozott az elsőfokú bíróság az ítéletében,

mert e tanú a nyomozás során és később a bíróság előtt is mentességi jogával élt, ezért tőle értékelhető vallomás nem is állt rendelkezésre (nyomozási iratok 327-329. szám; 53. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 17. lapszám). A törvényszék a tárgyaláson meghallgatta szakértő igazságügyi orvosszakértőt is, aki egyértelművé tette, hogy az egy rendbeli, a sértett fejét ért tompa erőbehatás és annak eredménye nem a vascsóvel történő bántalmazás következménye (62. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2-4. oldal), továbbá a sértett mozgás-, illetve cselekvőképes maradhatott, függetlenül attól, hogy rövid időre az I. r. vádlott rúgásától elveszíthette az eszméletét. E kiemelésnek az utcán történtek miatt van fokozott jelentősége.

[12] A törvényszék az így rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen, a logika szabályait szem előtt tartva külön-külön és kölcsönhatásukban gondosan értékelte. Nem tévedett ezen értékelő tevékenysége során, amikor a vádlottak védekezésével szemben a tényállást elsődlegesen tanú4 és tanú5 tanúk, valamint tanú1 sértett vallomására, az igazságügyi szakértői véleményekre, a szakértők tárgyalási meghallgatásának adataira alapította. E bizonyítékok tükrében egyértelműen bizonyított, hogy a sértett a sérüléseit az I., illetve a II. r. vádlottak bántalmazása során szenvedte el, más elkövető személye fel sem merülhet. A súlyos koponyatraumát az I. r. vádlott rúgása, másik fejsérülést pedig a II. r. vádlott eszközös ütése okozta.

[13] A tényállást támadó védelmi fellebbezések kapcsán az ítéltábla a következőkre utal: a megalapozottság következménye a tényálláshoz kötöttség, melynek elvi indokát a Be. 167. § (3) és (4) bekezdései adják, miszerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs a törvényben előre meghatározott ereje. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult belső meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított és védett a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.) Ezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság „ténybíróági” jellegét. A jogorvoslatok, amelyek a megalapozott tényállást támadták, kizárólag a bizonyítékok eltérő értékelésén keresztül tették ezt, amely a kifejtettek alapján eredményre nem vezethetett.

[14] Az elsőfokú bíróság – büntethetőségi akadály hiányában – törvényesen vont következtetést mindkét vádlott bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is megfelel a büntető anyagi jog szabályainak. A vádlottak javára jogos védelmi helyzet – miként a törvényszék azt helyesen rögzítette – nem nyílt meg. A sértett erőszakos, konfrontatív viselkedése nyilván méltánylandó, és a büntetést enyhíti, de nem jelentett jogtalan támadást, vagy annak közvetlenül fenyegető veszélyét, másrészt az események folyamatában a terheltek mindketten egyébként is a jogtalanság talajára kerültek, mely kizárja a büntethetőségi akadály megvalósulását.

[15] A vádlottak elkövetéskor aktuális tudattartalmára, ezáltal szándékára a 3/2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatásai szerint a feltárt alanyi és tárgyi tényezők alapján lehet következtetést vonni. A felülbírált ügyben az ítéletben is megállapítottak szerint a terheltek önhibából eredő ittas állapotban voltak, ezért az alanyi tényezők is a tárgyi oldali elemek oldaláról ítélték meg (III. Büntető Elvi Döntés). A tárgyi tényezők pedig megfelelő erővel alátámasztják az elsőbíróági jogi álláspontot.

[16] Terhelte I. r. vádlott nagy erővel rúgta fejen a sértettet, aki ennek következtében a jobb fal- és halántékcsonk-törést, illetve klinikai tüneteket nem okozó keményburok alatti vérzéssel járó, maradandó fogyatékoságot is okozó sérülést szenvedett. Ezen elkövetői magatartás magában hordozta az életveszélyes eredmény bekövetkezésének lehetőségét. A vádlott szándéka a testi épség megsértése kapcsán egyenes, az életveszélyes eredményre nézve pedig eshetőleges volt. A súlyos koponyasérüléssel járó fejrúgás súlyos testi sértés büntettének nem minősíthető, attól valóban súlyosabb büntett valósult meg az elsőfokú ítélet szerint, így a védői perorvoslat nem volt megalapozott e részében sem. E vádlottnál a testi épséget sértő

cselekménytől térben és időben elkülönülő, ezért az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletével valódi anyagi bűnhalmazatban álló garázdaság vétségének a megállapítása is törvényes.

[17] Terhelt2 II. r. vádlott esetében az eszközös bántalmazásra és itt is a fejét ért, repesztett sérülést eredményező közepes erőbehatásra figyelemmel szintén helytálló a bűncselekmény életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősítése. E vádlottnak a nyílt utcán elkövetett cselekvősege megvalósította a garázdaság vétségét is, azonban ez az enyhébb bűncselekmény a 34/2007. BK véleményre figyelemmel beleolvad a súlyosabb megítélésű, életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletébe, azzal nem áll bűnhalmazatban, amint ezt az ítélet kifejtette a [96] számú bekezdésében. Ezen indokokra tekintettel a II. r. vádlott védőjének felmentésre irányuló, illetve a bűncselekmény enyhébb megítélését célzó fellebbezése sem volt alapos.

[18] Az anyagi jogi helyzet sajátossága, hogy a vádlottak egy sértettet bántalmaztak, s mindketten a fején támadták a passzív alanyt, viszont az időbeli és térbeli eltérés folytán mégsem társtettesek. Részben ugyan szándékegységben jártak el a cselekmény során egy érdekoldalon, de ez a testi sértési cselekményre egyértelműen nem igazolt kétségtelenül, így bár közel áll a társtettesi elkövetéshez az elkövetői minőségük, a másodfokú bíróság is helyesnek tartotta a önálló tettesség kimondását.

[19] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket döntően feltárta, azonban az eszközhasználatot az ítéltábla mellőzi a II. r. vádlottnál a súlyosító körülmények közül, mert a cselekmény e terhelnél döntően az eszközhasználat által minősül életveszélyt okozó testi sértés kísérletének, így e tárgyi oldali körülmény súlyosítóként figyelembevételét a kétszeres értékelés tilalma kizárja. Ettől függetlenül mindkét vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetékiszabási elvekkel összhangban álló, a belső arányosságot is szem előtt tartó, tettarányos büntetést szabott ki a törvényszék. Egyik vádlott büntetése sem túl szigorú. Az I. r. vádlott ugyan büntetlen, viszont cselekvősege maradandó fogyatékoságot is eredményezett, a II. r. vádlottnál pedig előélete bír fokozott nyomatékka. A büntetési tétel középértékét sem elérő, illetve az alsó határhoz közelebb esően kiszabott büntetések és mellékbüntetések lényeges enyhítésére nem kerülhetett sor, így a védelmi fellebbezések az enyhítésre irányulóan sem vezethettek eredményre.

[20] Az ítélet egyéb, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra, az elközbzésra és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó, egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezései is megfelelnek a törvénynek.

[21] A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával alapvetően helyes indokainál fogva helybenhagyta.

[22] Ellentétes döntés hiányában a másodfokú végzés ellen fellebbezésnek nincs helye [Be. 615. § (1), (2) bekezdés].

Debrecen, 2025. december 2.

Dr. Háger Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila s.k. előadó bíró, Dr. Bakó József s.k. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 9.B.231/2023/76. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.382/2025/15. számú végzése által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. december 2.

Dr. Háger Tamás s.k.
a tanács elnöke